

Ve vzduchu...

Sbírka žákovských básní a próz
ke Dni Země 2015

I. ZŠ Zruč nad Sázavou
– 2015 –

Vzduch kolem nás

DOMINIK BLÁHA, 2. B

Vzduch kolem nás voní,
i když vidět není.
Životem jen vzkvétá.
Pták ve vzduchu létá.

Letí v něm i mraky.
Zkusíme to taky!
Nelétáme jako ptáci,
křídla nám chybí přeci.

My to ale vymyslíme,
vzducholod' si postavíme,
rogalo i letadlo.
Jenom aby nepadlo.

Vzduch každý musí mít,
aby mohl dýchat a žít.

Pegas

JANA KARBANOVÁ, 4. A

Všude je tma,
v dále záblesk vidím,
rozběhnu se tam,
doufám, že nebdím.

Běžím loukou rozlehlou,
spatřím koně okřídleného,
srst nádhernou má bílou,
koukám na oře pohádkového.

Neváhám a hladím si ho hned,
na jeho hřbet vyskočím,
mé ruce už nejsou jak led,
sedím na koni nejhezčím.

Z ničeho nic křídly zamává,
já se ho chytím za hřívu,
tohle se každý den nestává,
na krk mu položím svou hlavu.

Konečně vzlétáme k nebesům,
můj úsměv se rozzáří,
míříme k dalekým útesům,
horkým, kde se i voda vypaří.

Stále stoupáme vzhůru,
vítr mi cuchá vlasy,
snad se to nezmění v noční můru,
pod námi je stádo koní s dlouhými ocasy.

Vzduch začíná být chladný,
cítím, že mi je zima,
tento let není vůbec nudný,
ještě že jsem nezůstala doma.

Blíží se k nám velká bouře,
kolem nás jsou slyšet hromy,
blízko nás je velké moře,
blesky zasahují stromy.

Strach dostanu,
můj pegas to vycítí,
bojím se, že spadnu,
že mě nikdo nechytí.

Opravdu se pustím,
do temnoty padám,
myslela jsem, že pegase neopustím,
nikomu ho nedám.

Vzduch můj pád jen zpomaluje,
příšerný strach neutlumí,
kolem chmýří poletuje,
to vznášet se aspoň umí.

Tvrký náraz očekávám,
rychle zavřu oči,
na krutý konec vyčkávám,
hlava se mi točí.

Překvapená probudím se,
doma ve svém pokoji,
ničeho už nebojím se,
s oddechem se usměji.

Ještě že to byl jen sen,
v klidu zase mohu být,
podobný mám každý den,
jsem ráda, že mohu snít.

Ve vzduchu

KRISTÝNA NAGYOVÁ, 5.A
NIKOLA HORKÁ, 5.A

Vzduch je neviditelný,
nikdy se ho nedotkneme.
Nikdy ho nespatříme,
ale díky němu na Zemi přežijeme.

Díky vzduchu horkovzdušný balón létá
a Slunce na Zemi svítá.
Díky vzduchu můžeme na Zemi dýchat
a do ohně dmyhadlem dmýchat.

Motýli ve vzduchu létají,
je zřejmé, že i oni ho milují.
Lampióny lidé do vzduchu pouštějí,
svá přání při tom šeptají.

Slepička a kuřátka

MATĚJ SCHOLZE, 5.A

Slepička se vznáší
a pak rychle snáší.

Kuřátka se vyklubou,
poprvé se nadechnou.

Hned řeknou mami,
ten vzduch tak voní
a pak se dál honí.

Mami budem létat.
Ano a budete dýchat.

A teď žádný ruch,
ať je čistý vzduch.

Vzduch

ELIŠKA JELÍNKOVÁ, 6.A

Na čistý vzduch šla bych ráda
a vzala s sebou každého kamaráda.
Však zima je a smogu plné ulice,
mnozí nemyslí na zdravé průdušky ani na plíce.

Plastové lahve letí komínem,
když nekvalitní uhlí a kotel pomínem.
K životu nutný je vzduch a voda
a kazit si je, to je velká škoda.

Tak posviťme si na ty, kdo škodí,
vždyť nové děti se stále rodí.
I ony chtějí zdravě dýchat a žít
tak nenechme sebe a ani je otrávit!

Vzduch

KLÁRA MĚŠŤÁNKOVÁ, 6.A

V dobrém duchu
chtěla jsem se nadechnout
svěžího vzduchu.

Nevím, co to bylo,
ale mírně to zavánělo.
Že by pole hnojili,
aby krávy více dojily?

Prostě něco v tom vzduchu bylo
a mému nosu se to nelíbilo.

Vzduch

ANEŽKA PAŽOUTOVÁ, 6.A

Bydlím nad vámi,
vy mě nevidíte.
Kdo jsem?
Nebojte, to uhodnete.

Měním náladu, kdy se mi zachce,
mohu ji měnit, jak chci,
mně to jde lehce.

Sem tam na vás brečím,
jindy zase křičím.
Blesky ze mě lítají,
to moc nechoď po kraji.

Mohl bych tě uhodit,
to by se mi nechtělo.
Říkám ti pravdu, neklepej si na čelo.

Vzduch

VERONIKA VALOUCHOVÁ, 6.A

Nebýt vzduchu na zemi,
nebyl by ani život náš.
Ty krásné věci kolem sebe
neviděl by nikdo z nás.

Ten vzácný poklad na zemi
je přeci všude kolem nás –
stromy, keře, rostliny
chránit by měl každý z nás.

Nebýt vzduchu na zemi,
kteří všichni dýchají...
Proto dávej velký pozor
na přírodu kolem nás.

Vzduch

ANETA ZEMANOVÁ, 6. A

Vzduch je naší součástí,
obklopuje nás.
Bez vzduchu se nedá žít,
ví to každý z nás.

Kam vzduch doletí,
nemám ani ponětí.
Jen tak ráda nastavím
tváře jeho proudění.

Mám ráda, když na jaře
vzduch tak pěkně voní.
Prosycen je vůněmi
všech rozkvetlých květin.

V zimě pak mě po tvářích
vzduch ledově pohladí.
Jeho vůně mrazem studí,
schovám bradu do dlaní.

Čistý vzduch

BARBORA BÍNOVÁ, 6. B

Vždycky když se nadechnu,
nikdy ani nevzdychnu.
Když si ráno přivstanu,
tak ven bosá vyběhnu.

Dýchám čistý vzduch,
nikde žádný puch.
Jen vůně čisté přírody
dýchám často u vody.

Běžím loukou zelenou,
cítím vůni kouzelnou.
Cítím pyl a vůni kůry,
kolem poletují můry.

Můry s křídly průhlednými,
motýl s křídly barevnými
létají mezi květinami
jako létající drahokamy.

Dýchám pěkně zhluboka
a nemyslím na muka.
Dýchám s láskou ke světu,
pozoruji ptáčky při letu.

Dýchám já i všichni kolem
čistý vzduch nad loukou, polem.
Čerstvý vítr zavane,
ať to navždy zůstane.

Rozhovor se vzduchem, jestli je důležitý pro život

PAVLA JELÍNKOVÁ, 6. B

- holčička:** Vzduchu, jsi pro život důležitý?
- vzduch:** Tak já ti to teda povím.
- holčička:** ANO, pověz, prosím.
- vzduch:** Ano, jsem. A víš proč?
- holčička:** Nevím.
- vzduch:** Protože beze mě by tvůj život neexistoval. Ani tvojí maminky, tatínka, vůbec nikoho.
- holčička:** Aha, ještě že jsi tady, mám tě moc ráda.
- vzduch:** To jsem rád.

Vzduch

FILIP LAKATOS, 6. B

Sluníčko svítí, ve vlasech kvítí,
vzduch krásně voní.
Chmýří let chystá překvapení,
v dáli cesta končí u zelené kapradiny.
V měkoučké travičce vzduch válí se,
kochám se v krásné krajině.
Zrak přivřen, vnímání okolí.
Ptáčci a motýlci vzdušek dýchají.

Ve vzduchu

ENKHMAA OTGONBAJAR, 6. B

Vše, co létá ve vzduchu,
bude volat ejchuchu.
Ptáci, hmyz i motýli
budou létat za chvíli.

Putování za větrem

PAVLÍNA HAVÍŘOVÁ, 7.A

Vydal jsem se vítr hledat,
není to však jednoduché.
Kde ho najdu? Co vše umí?
Prolétne mi jedním uchem.
Prozradím vám, co jsem viděl.
Lhát vám? No to bych se styděl!

Větrník suší mokré vlásky,
na polích pak čechrá klásky,
ochladí nám horké tváře,
v zimě, v létě i na jaře.

Vítr umí zázraky,
vylétne až nad mraky
a potom z té velké výšky
sfoukne chmýří z pampelišky.

Do výše zvedá ptáky, draky,
větroňům, těm pomůže taky,
když pozvedne je mezi mraky.
Mamce mokré prádlo suší,
svým hvízdodem dědu ruší.
Elektrárny, lodě, mlýny,
bez větru by měly splíny.

Při své cestě, zhruba v půlce,
stojím na Větrné hůrce.
Na ceduli stojí zpráva:
K větrným mlýnům chodte zprava.

Prošel jsem snad všemi městy,
už jen lovím k domu klíček,
jsem na konci svojí cesty –
dám si sladký větrníček.

Čáp

JOSEF CHALOUPKA, 7.A

Na jaře, na jaře,
čáp letí od moře.
Na hlavě má čepičku,
křídly mává sluníčku.

Sluníčko se z mráček směje,
ale něco se tu děje.
Vítr fouká moc a moc.
Stmívá se, asi bude noc.

Je tu tma a noc to není,
teď je slyšet v dáli hřmění.
Za chvíli už všude bouří,
mezi mraky blesky hoří.

Čáp se schová na komíně,
křídla k sobě tiskne silně.
Po bouři zas vyčásí se,
vzduch už zdá se vyčistil se.

Čáp zas z hnízda vyletí,
do kraje se rozletí.
Zamává dlouhými křídly.
Přišlo jaro, dost už bylo zimy!
budou létat za chvíli.

Vítr

MARTIN KVASNIČKA, 7.A

Vítr šeptá mezi stromy,
podél polí, řek a luk,
jindy zase mezi domy
zlobí se a tropí hluk.

Tu a tam si postěžuje,
to když autům uhýbá,
protože ho obtěžuje,
jak prach na něm přibývá.

Nejhůř je mu kolem skládky,
tam už jenom naříká,
s jedy nejsou žádné hrátky,
co nejrychleji utíká.

Pryč od silnic, čtvrtí, měst,
člověk jenom vzdychá,
kolem čistých lesních cest
všem se lépe dýchá.

Chmýří

FILIP ZICH, 7.A

Letí vzduchem chmýří.
Kampak asi míří?
Kam ho vítr nese?
Skončí ve městě či v lese?

Ve městě tam achich, ach,
všude kolem smog a prach!
To není nic pro chmýří,
s tím se chmýří nesmíří!

Štěstím by se zasmálo,
kdyby v lese přistálo.
Zavrtalo by se v mechu,
udělalo si z něj střechu.

Dýchalo by čistý vzduch,
žádný městský smrad a puch.
Mé chmýří má averzi
vůči městské inverzi.

Ve vzduchu

ZDENĚK KARBAN, 7.B

Vzduch je jako nebe,
stříbrno-bílé modré oblačno,
něco, co hřeje i zebe,
všechno, nic i nekonečno.

Vzduch je jako voda,
průhledná perleť a záře,
jeho bytí je třeba,
zalévá naši zemi, všechny její tváře.

Vzduch je les a stromy v něm,
barva listů, voňavé květy,
ptáci, kteří svolávají svůj každodenní sněm,
zvířata, z kterých jsme vzešli před mnoha lety.

Vzduch je život, poklad cenný,
tlukot srdcí nás všech na naší zemi.

První let

LEILA ŠTĚPÁNKOVÁ, 7.B

Ve vzduchu, ve vzduchu,
nemám ani potuchu,
jak se vlastně létat má,
jenom mávám křídla.

Jsem malinko nejistý,
z výšky vidím turisty,
točí se mi z toho hlava,
pode mnou je vlastně Praha!

Ve vzduchu se vznáším lehce,
sednout na zem se mi nechce,
musím ale dolů k jezu,
dvakrát mávnu a už se vezu.

Bude velká oslava
s mámou, tátou, bráchama,
složili jsme velkou zkoušku,
snad nám někdo hodí housku.

A až skončí hostina,
naše velká rodina
hurá do zimního bytu
na pobřeží Atlantiku.

Vzduch je naše cesta,
mezi náma rackama,
je to prostě paráda
mávat si tak křídla.

Vzduch

KAROLÍNA TVRDÍKOVÁ, 7.B

Jeden z žvlů to je,
který celou zemi obklopuje.

Vzduch je kniha s listy před zrakem,
která má nekonečno stránek,

je unášený hudbou do krajů vodních mlh a par,
sám bez dechu.

Všude nás doprovází,
dýcháme ho s pocitem samozřejmosti.

Nevidíme ho,
ale můžeme ho cítit.

Vzduch

ŠTĚPÁN VAVŘIČKA, 7.B

Vzduch je to, co dýcháme,
vzduch je všude kolem nás.
Bez vzduchu není život
ani příroda plná krás.

Vzduch je ve vodě i v půdě,
chobotem dýchá slůně.
Dýchá každý malý brouček,
žížala i plamen svíček.
Dýchá každá rostlina,
velký strom i bylina.

A jak ryby dýchají,
když ve vodě vzduch nemají?
To velryba velická
nad vodou se nadýchá.

Ptáci vzduchem létají
a nikoho se neptají.
Ti malí křídly třepetají
a ti velcí vánkem plují.
Vzduch musí být silný velice,
když na nebi udrží letadlo,
roztočí větrné elektrárny
i větrné mlýnice.

Vítr

PATRIK ŠIMKO, 8. A

Vítr fouká, vítr duje,
sníh pomalu poletuje.

V každém ročním období
fouká vítr do polí.

Fouká málo, fouká víc,
jak bude asi za měsíc?

Když nefouká, ticho je,
a když fouká, hromuje.

Na podzim i na jaře,
vítr létá bujaře.

Listí padá, poletuje,
vítr tiše pobrukuje.

Zpívá píseň větrnou
a utíká před zimou.

Pohádka o větru

RADKA KUBIŠTOVÁ, 8. B

Bylo jednou jedno království, kde neustále foukalo. Vítr byl tak silný, až všem nadskakovaly čepice.

Král už to nemohl vydržet i vydal se za starým větrem do údolí. Starý vítr byl velice mrzutý, a když se ho král snažil přemluvit, aby toho nechal, jenom se mu vysmál. Král se vrátil do království s nepořízenou a velice smutný. Rozhodl se svolat všechny své rádce, aby vymysleli, jak na starého větra. Musí ho nějak přesvědčit, že nesmí tolik foukat. Jediné rozumné rozhodnutí, ke kterému dospěli, bylo starého větra oženit. Ale s kým? Král vyslal svého rádce do světa, aby mu našel vhodnou ženu. Najít vhodnou ženu pro větra trvalo rádci déle než tři měsíce a král pomalu ztrácel trpělivost. „Pane, pane, rádce se vrátil a není sám!“ Král si oddechl, když po chodbě běžel udýchaný voják a křičel přes celý hrad. Jestě zbývalo vymyslet, jak krásnou pannu podstrčit starému větru. Král poslal pannu do údolí pro zázračné květiny. Panna nemohla květiny najít, i proto šla za starým větrem zeptat se, jak vypadají. Když ji starý vítr spatřil, okamžitě se zamiloval a už ji nepustil. V království tak konečně přestalo foukat. Lidé byli velice šťastní, že už mohli chodit ven a už se nemuseli bát o své čepice. Král byl náramně spokojený, že jeho plán vyšel a že vítr přestal foukat.

A jak to dopadlo s větrem a pannou? Měli spolu děti? Podívejte se z okna a uvidíte sami.

Ve vzduchu

VOJTĚCH NOVÁK, 8. B

Ve vzduchu je cítit chlad,
jaro bude brzy snad.

Na jaře už slunce svítí,
na loukách už roste kvítí.

Ptáků, brouků plné nebe,
na zemi to pořád zebe.

Letní vzduch je prima,
daleko je zima.

Babí léto poletuje,
podzim stromy namaluje.

Listopad je u konce,
čekají nás Vánoce.

Vzduch

VERONIKA VIKOVÁ, 8. B

Vzduch je všude kolem nás,
letí s ním i světa čas.
Potřebujeme ho k životu,
i když nevidíme jeho hustotu.

Vzduch milujeme všichni.
Že ty ne? Jen ztichni!
Neříkej, že ho nepotřebuješ!
Když si ho všude tak vychvaluješ.

Není tak snadné vzduch udržovat,
určitá pravidla musíš dodržovat!
Do kamen nepatří gumy ani igelit,
pokud chceme růst rakovin zastavit.

Auta a cigarety vzduch znečišťují
a naše zdraví poškozují.
Choďme víc pěšky, pojedme na kole,
silnější a zdravější všichni budeme.

Jak zvířátka vzala věci do vlastních tlapek

MICHAELA FINSTRLOVÁ, 9.A

Popravdě, nikdy se mi nelíbilo to, jak se my lidé chováme ke svému životnímu prostředí. A už vůbec se mi nelíbí to, jak absolutně vůbec nebereme ohledy na tvory, kteří na tomto světě žijí společně s námi. Někdo si nejspíše myslí, že může vykácet půlku lesa a na tom místě si nechat postavit továrnu s celou řadou komínů, které vylučují škodliviny. Vážně, lidi... Nebojíte se, že se proti vám jednoho dne všechna lesní zvířátka vzbouří? Určitě si o tom už teď povídají...

„To snad není možné, co všechno si ti lidé dovolují!“ Nadskakoval vzteky lišák Bertík. Všechna ostatní zvířátka včetně pana bobra souhlasně přikyvovala. „Musíme s tím něco udělat! Vždyť je to strašné. Každý den tu dýcháme ten smrad z továrny za lesem, kterou si tam ti dvounožci postavili!“ Řekl rázně a s naprostým odhodláním medvěd Brumla. „Máte pravdu kolegové a kolegyně. Co víc by ještě chtěli? Zbytek lesa a k tomu košťata zdarma?!“ Praštil pěstí do pařezu, který sloužil jako stůl, pan bobr. „Celou tuhle šaškárnu jim společně překazíme!“

A tak se všechna zvířátka shodla na tom, že už je vážně nebaví dýchat škodlivý vzduch z komínů a rozhodla se, že zkrátka vezmou věci do vlastních tlapek. Když se setmělo a na obloze se objevily první hvězdy, tak se všichni sešli před jedním z velkých komínů, aby konečně vyřešili tu záležitost s továrnou. Medvěd Brumla se okamžitě bez jakéhokoli čekání s hlasitým dupotem rozběhl ke komínu a začal do něj vši silou bušit tlapkami. Pan bobr se plácnul do čela a pokroutil hlavou. „Tohle není piňata. To, že do toho budeš mlátit, ti nepomůže.“ Řekl důležitě a založil si tlapky na prsou. Brumla se na něj zmateně podíval a potom hlubokým hlasem řekl: „A co asi jiného s tím chceš dělat, bobře? Musíme tu přerostlou věc srovnat se zemí!“

„To už by bylo jednodušší vysušit Mississippi brčkem!“ Odfrkly si posměšně sovy Anděla a Angelika, které se usadily na nejbližší větvi a všechno sledovaly. „Samozřejmě že by bylo.“ Dal za pravdu sovám pan bobr. „Ale já jsem vymyslel něco mnohem chytřejšího.“ Hrdě prohlásil a řekl všem svůj plán.

O malou chvíli později už všichni házeli do komína všechno možné kamení, kusy dřeva, bláto, roští a jehličí a zkrátka vše, co v lese našli. Když byl tím vším komín naplněný tak, že už nemohl čudít, tak pan bobr povídal: „Jestli už nikdy neuvidím žádnou továrnu, tak to stejně bude moc brzy.“

Ve vzduchu

KRISTÝNA JELÍNKOVÁ, 9.A

Z pohledu brouka
jak tak na nebe kouká,
z pohledu ptáka na nejvyšší větvi,
z pohledu psa, který cosi větrí.

Zašedlé mraky se sbíhají,
něco se blíží,
kapičky deště už padají,
den bude mokrá a svěží.

Po dešti vyleze duha,
která oblohu ozdobí jak stuha.

A je po všem,
už je klid,
zítra bude chumelit.

Člověk a vzduch

TEREZA JELÍNKOVÁ 9.A

Když se řekne vzduch, představím si hodně věcí. Jako první mě napadne, co vzduch znamená pro nás a jak je důležitý. Je to jedna z nejdůležitějších podmínek pro život, jako je voda, potrava a světlo. Existovala by vůbec bez vzduchu Země? Existovali by lidé a zvířata?

Některé organismy vzduch nepotřebují, ale my se mezi ně rozhodně neřadíme. Proto bychom měli chránit ovzduší kolem nás. Chováme se neekologicky, jako by pro nás vzduch nic neznamenal, jako by pro nás byl samozřejmostí, ale nedokážeme bez něj žít. Každý z nás vdechuje kyslík, který je součástí vzduchu a naše tělo jej využívá k činnosti, které vykonáváme.

Na druhou stranu v dnešní průmyslové době vdechujeme i škodlivé látky, které našemu tělu neprospívají, ba naopak mu škodí. Způsobují mnoho nemocí, které potom musí lékaři složitě léčit. Jednou z nejzávažnějších nemocí je rakovina plic. V České republice rakovina plic postihne přibližně sedmdesát tisíc lidí, ale na celém světě je to až patnáct milionů, přičemž úmrtnost je až 96%.

Měli bychom myslet dopředu a chovat se trochu zodpovědně, myslet na naši přírodu a na sebe. Teď jde hlavně o naše zdraví! Abychom alespoň trochu ochránili náš vzduch, měli bychom zmírnit jeho znečišťování.

Přestaňme spalovat věci, které k tomu nejsou určené. Všichni víme, co do kotlů nepatří, ale někteří z nás pořád spalují PET láhve, igelitové pytlíky a obaly od potravin. Spalování nevhodných věcí velmi škodí. Kouř zamožuje v zimě většinu obcí a měst. Dalším problémem je smog, který nás dokáže nepříjemně potrápít a je škodlivý pro naše zdraví. Nejhorší situace se smogem v České republice je v Ostravě, ale také ve velkých městech, jako je třeba Praha.

Takže co jsem vlastně touhle menší úvahou chtěla říci? Vzduch je pro nás velmi důležitý, bez něj bychom nemohli žít. Dýcháme ho, je všude kolem nás a chrání nás před různým zářením z vesmíru, i když si to neuvědomujeme. Přes to, jak moc ho potřebujeme, si ho vůbec nevážíme a to bychom měli změnit. Jde o naše zdraví!

Na zakončení své úvahy uvedu můj oblíbený citát: „Mnozí „důmyslní“ lidé mají velkou radost z toho, že se člověk víc a více od přírody emancipuje. Vzdalování se od přírody by bylo fyzické chřadnutí, úplné odloučení byla by smrt!“

Vzduch

MICHAELA ŠEDIVÁ, 9.B

Otevřu okno a nasaju čerstvý vzduch. Je krásné letní ráno a já si teprve teď uvědomím, že mám prázdniny. Slyším, jak ve třpytících se korunách stromů štěbetají ptáci, venku fouká krásný svěží vánek. Na louce se pase srnka a kolem hopká zajíc. Ovane mě lehký větřík a já dostanu chuť se projít. Hodím na sebe mikinu, popadnu foťák a už vyrážím na procházku.

Z okapů stékají pramínky svěží vody, květiny na oknech jsou lehce polámané od větru. V dálce jsou vidět vrcholky hor, které se schovaly v mlžném oparu. Půjdu naproti sluníčku, které už vykukuje zpoza stromů v lese. Kolem hlavy mi bzučí včela a pod nohama mi cupitají mravenci vypadající jako vojáci táhnoucí do boje. Po předem neurčené trase se v objetí lehkého vánku vznáší beruška. Její hebká puntíkatá křídélka se ve větru třepotají jako o život.

Stejně tak i spousta dalších malých okřídlených tvorečků se vesele poddává neodolatelnému vánku. Na listu lopuchu se třpytí kapka rosy. Ozářená slunečním světlem vypadá jako nádherná mořská perla. Když se však list ve větru skloní, kapka se líně sklouzne k zemi, dopadne do bahna a už nikdy se nebude tak nádherně lesknout, už nikdy se nebude třpytit. Nakonec se vsákne!

Jdu dál po lesní pěšině, až se dostanu k nebeské bráně, která se přede mnou otevře, jen co dosáhnu vrcholu kopce. Miluji přírodu, zvláště když je po dešti a fouká svěží vánek.

Vzduch

SIMONA ŠTĚPÁNOVÁ, 9.B

Co si pod tímto slovem můžeme představit? Místo ve kterém žijeme? A vážně jen my? Podle mě je to místo, ve kterém žije mnoho živočichů a rostlin, ale lidé přitom myslí stále jen na sebe. Neuvědomují si, že továrny vypouštějí do vzduchu různé nepřírozené věci, se kterými se příroda neumí hned tak sama vypořádat.

Co bychom byli bez vzduchu? Odpověď zní – nic. Ve vzduchu žijí například ptáci, kteří roznášejí semínka, ze kterých pak vyrostou stromy, v nichž probíhá fotosyntéza. Vše na sebe v koloběhu života dokonale navazuje a vzniká tak neuvěřitelný celek, díky kterému je zajištěn život na Zemi a tím i naše celkové přežití. Vzduch nás mimo jiné ochraňuje před ničivými paprsky Slunce. Ale nemůže nás ochraňovat věčně, zvláště když mu svou činností překážíme.

Musíme si jedno uvědomit. Vzduch, ve kterém žijeme, se předává z generace na generaci už po miliony let – po nás tu budou další, kterým bychom neměli předat naši planetu v nepoužitelném stavu.

To, co se tvořilo po miliony let, by pak mohlo být záležitostí pouze několika staletí. Je jen na nás, jak se s tímto problémem, který je bohužel stále více aktuální, vypořádáme. Ale je načase začít...

Myšlenky

ELIŠKA TÁBORSKÁ, 9.B

Vzduch jen tak vdechuji,
na nebe hledím.
Ptáčky kolem sleduji,
v trávě si sedím.

Přemýšlím o lidech,
je to tak zvláštní.
Všechno je o citech,
hoříme vášní.

Dýcháme stejný vzduch,
přesto jsme jiní.
Stíny jsou jak náš duch,
buďme stále silní.

Školní vzduch

MARTIN VALOUCH, 9. B

Dnes je pátek třináctého,
považován je za špatný den.
Mnoha lidem smůlu nosí,
nebo se to snad říká jen?

Učitel se do třídy blíží,
vzduch hned houstne, aby ne.
Ostrým pohledem na nás shlíží:
„Kdo má úkol a kdo ne?“

Vzduch pohlcen atmosférou,
stěží by se krájet dal.
Pohledem míříme s nervozitou.
On byl úkol, nějaký nám dal?

Vzduchem se tiše už jen šíří,
že se průšvih rychle blíží,
učitel nelení a pětky rozdává,
no, to bude zase doma nálada.

Otrávení školním vzduchem,
jdem to řešit nikotinem,
že to není správná cesta,
k tomu také někdy dojdem.

Obsah

2. B	Dominik Bláha	Vzduch kolem nás	3
4. A	Jana Karbanová	Pegas	4
5. A	Kristýna Nagyová, Nikola Horká	Ve vzduchu	6
5. A	Matěj Scholze	Slepička a kuřátka	7
6. A	Eliška Jelínková	Vzduch	8
6. A	Klára Měšťánková	Vzduch	9
6. A	Anežka Pažoutová	Vzduch	10
6. A	Veronika Valouchová	Vzduch	11
6. A	Aneta Zemanová	Vzduch	12
6. B	Barbora Bínová	Čistý vzduch	13
6. B	Pavla Jelínková	Rozhovor se vzduchem, jestli je důležitý pro život	14
6. B	Filip Lakatos	Vzduch	15
6. B	Enkhmaa Otgonbajar	Ve vzduchu	15
7. A	Pavlaína Havířová	Putování za větrem	16
7. A	Josef Chaloupka	Čáp	17
7. A	Martin Kvasnička	Vítr	18
7. A	Filip Zich	Chmýří	19
7. B	Zdeněk Karban	Ve vzduchu	20
7. B	Leila Štěpánková	První let	21
7. B	Karolína Tvrdíková	Vzduch	22
7. B	Štěpán Vavříčka	Vzduch	23
8. A	Patrik Šimko	Vítr	24
8. B	Radka Kubištová	Pohádka o větru	25
8. B	Vojtěch Novák	Ve vzduchu	26
8. B	Veronika Viková	Vzduch	27
9. A	Michaela Finstrlová	Jak zvířátka vzala věci do vlastních tlapek	28
9. A	Kristýna Jelínková	Ve vzduchu	29
9. A	Tereza Jelínková	Člověk a vzduch	30
9. B	Michaela Šedivá	Vzduch	31
9. B	Simona Štěpánová	Vzduch	32
9. B	Eliška Táborská	Myšlenky	33
9. B	Martin Valouch	Školní vzduch	34

Ve vzduchu...

Sbírka žákovských básní a próz
ke Dni Země 2015

VYDALA: I. ZÁKLADNÍ ŠKOLA ZRUČ NAD SÁZAVOU V ROCE 2015

ILUSTRACE NA OBÁLCE: KATEŘINA DUBJÁKOVÁ, 9. A

NÁKLAD: 50 KS

GRAFIKA, TISK: LEPOR KUTNÁ HORA – WWW.LEPOR.CZ

SBÍRKA BYLA SESTAVENA Z PŘÍSPĚVKŮ ŽÁKŮ I. ZŠ ZRUČ NAD SÁZAVOU
DO LITERÁRNÍ SOUTĚŽE, KONANÉ U PŘÍLEŽITOSTI OSLAV DNE ZEMĚ 2015.